

ikke at være talerør for børnefamilierne som særinteressegruppe. Vores politik tager udgangspunkt i vores overordnede samfundssyn, nemlig at familien skal prioriteres, fordi et godt familieliv er udgangspunktet for et sundt samfunds- og arbejdsliv.

I dagens debat bliver børn og familier i alt for høj grad betragtet som et problem, fordi man ikke tillægger familien selvstændig egenverdi. Kristeligt Folkeparti mener, at familierne er den største samfundsmæssige ressource, vi overhovedet har, og derfor skal vi tage udgangspunkt i familien og ikke i arbejdsmarkedet eller andre steder. Familien er personlighedens vugge, og de allerførste år for et barn er helt afgørende for personlighedsudviklingen.

Uanset hvor dygtige pædagoger og institutioner vi har, kan de ikke erstatte en far og en mor og den tryghed og nærhed, de kan give. Heller ikke familiens funktion som solidaritets-skole kan erstattes. Det er i familien, i de nære, sociale fællesskaber, at ægte solidaritet først og fremmest bliver en del af den enkelte, og hvis vi ikke lærer at give af os selv og vort eget i det nære fællesskab, hvordan skal vi så senere kunne gøre det i det store?

Selvfølgelig er der ingen familier, der er perfekte, men der er ikke noget realistisk alternativ til familien som samfundets grundlæggende institution. Det er familierne og de små fællesskaber, der holder samfundet sammen, og derfor kan familiepolitik heller ikke betragtes isoleret.

Det er udtryk for familiepolitik, når vi f.eks. fra Kristeligt Folkepartis side ønsker et skattesystem, som giver fuld mulighed for at overføre et uudnyttet bundfradrag fra den ene ægtefælle til den anden, så forældre kan få råd til at vælge selv at passe deres børn. Det er udtryk for familiepolitik, når vi ikke kan gå ind for en pinsepakke, som vil slå fødderne væk under mange børnefamilier, som lige har købt hus. Det er udtryk for familiepolitik, når vi går imod at give enlige kvinder lov til at modtage kunstig befrugtning – vi mener nemlig, at et barn har krav på både en far og en mor – og det er også udtryk for familiepolitik, når vi går mod helledagsskolen, som bliver endnu et daglangt opbevaringssted for børnene og derfor yderligere vil splitte familierne og cementere en situation, hvor både børn og forældre har heltids-udearbejde. Tingene hænger sammen.

Det konkrete hovedproblem for dagens familier er, at børn og forældre har for lidt tid til

hinanden. Det er en skrøne, når det bliver sagt, at værdien i samværet mere handler om kvaliteten end om kvantiteten. Man kan nemlig ikke få kvalitet uden kvantitet, og børn er ikke automater, som står til rådighed for fortroligt samvær, når forældrene lige har et kvarter tilovers.

Den overraskende store succes, den forbedrede børnepasningsorlov fik med omkring 50.000 forældre på orlov i slutningen af 1994, viser, at mange forældre reelt er parate til at investere i mere tid sammen med deres børn; men det kræver altså også, at de har økonomisk mulighed for det, og når vi kommer til de konkrete initiativer, står genoprettelsen af orlovsydelsen derfor højt på Kristeligt Folkepartis ønskeseddel. Det var derfor skuffende for os, at regeringen blankt afviste vores forslag om dette ved førstebehandlingen af L 79 for 2 uger siden, og det var specielt skuffende, fordi afvisningen skete med henvisning til den ventede børnepakke, som efterfølgende viser sig ikke at indeholde så meget af den slags.

Overordnet set handler det jo om at give forældrene mulighed for valgfrihed i børnepasningen, og her giver orlovsordningen trods alt mulighed for at vælge at passe sine egne børn i en periode; men for Kristeligt Folkeparti er målet, at pengene skal følge barnet. Vi mener ikke, det er rimeligt, at kommunerne skal binde 50.000 kr. i bleen på de børn, der bliver passet på institution, mens de børn, der bliver passet hjemme, ikke får en krone.

Det handler igen om at prioritere arbejdsmarkedet frem for familien. Skal samfundet virkelig kun yde tilskud til børnepasning, når familien til gengæld stiller med to stk. arbejdskraft? Vi skal ikke bare satse på flere institutioner og flere børn i institutionerne. Pasningsgarantien kan og skal opnås ved, at de forældre, der vil, får økonomisk mulighed for selv at passe deres børn.

Er det virkelig en uopgivelig forudsætning for vores velfærdssamfund, at vi har verdensrekord i erhvervsfrekvens? I Norge har man netop indført kontantstøtten, som er en model for pengene følger barnet-princippet, og i Finland har man også kendt det princip længe.

Kristeligt Folkeparti går også ind for, at Folкетинget lovgiver om at give forældre med børn under skolealderen ret til deltid, for vi tror simpelt hen ikke på, at arbejdsmarkedets parter selv kan og vil aftale sig frem til en sådan ret. Hvis vi samtidig lader pengene følge barnet, vil det også være økonomisk muligt, hvis ellers fle-